

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	6.Kf.700.080/2026/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Rendőr-főkapitányság1 (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (17. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott ítélet:	Pécsi Törvényszék 9.K.700.203/2025/16. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 75.000 (hetvenötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként 2021. december 1. és 2024. november 30. napja között (a továbbiakban: perbeli időszak) a rendőrkapitányság1 rendőrőrs állományában hajóvezető beosztást látott el.

[2] A felperes a perbeli időszakban hajóvezetői (vízi járőr) beosztásába tartozó feladatok mellett rendszeresen látott el szolgálatirányító parancsnoki feladatokat és ennek keretében végezte a járőrök eligazítását, irányítását, ellenőrzését, módosította a szolgálatvezényléseiket, végezte a fegyverkiadást és visszavételezést, azok megegyeztek a szolgálatirányítónak kinevezett személy napi feladataival. A többletfeladatok ellátása miatti megbízási díj megállapítására tartott igényt, mellyel kapcsolatos szolgálati panaszát az alperes vezetője a 01000-260/7-1/2025. szp. számú határozatával megalapozatlanságra hivatkozással elutasította.

A kereset

[3] A felperes pontosított keresetében a perbeli időszakra 1.507.350 forint megbízási díj és ezen összeg után 2023. június 1. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatot ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1)-(5) bekezdéseit, a szolgálatparancsnoki tevékenységről szóló 14/2017. (II. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Szolgálatparancsnoki utasítás), a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőrszolgálati Szabályzat) egyes rendelkezéseit, valamint a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. mellékletét jelölte meg. A megbízási díj mértékét 33 hónapra számítottan a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában határozta meg azon hónapokra, amikor 1-4 járőri szolgálatot látott el (14 hónap), míg 150%-ában az ezt meghaladó (5 vagy több) többletfeladatok hónapjaiban (19 hónap). Álláspontja szerint a kinevezése szerinti beosztásához nem tartozó és ekként megbízási díjra jogosító többletfeladatokat látott el azzal, hogy a perbeli időszakban irányította a beosztotti (járőr) állomány tevékenységét, helyszíni parancsnokként irányította az alárendeltségébe beosztott állományt.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest 1.507.350 forint megbízási díj és annak 2023. június 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltakra, a 30/2015. BMr. 2. számú mellékletére, a 2023. február 22. napjáig hatályos Szolgálatparancsnoki utasítás, valamint a Járőrszolgálati Szabályzat egyes rendelkezéseire alapította. A tényállást a csatolt okiratok, valamint a felperes személyes előadása és

őrparancsnok1 tanúvallomása alapján állapította meg. Az irányadó jogi normák alapján megállapította, hogy a szolgálatirányító parancsnok feladatai döntően az állomány irányításával, ellenőrzésével, segítségével kapcsolatos tevékenységeket jelent, elsősorban a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információk alapján a halaszthatatlan döntések meghozatala, intézkedések megtétele jelenti a tartalmát, illetve az alárendelt állomány ellenőrzését kell elvégeznie. Mivel a járőrszolgálatra, járőri feladatok elvégzésére beosztott állomány a szolgálatparancsnok irányítása és ellenőrzése alatt áll, okszerűen következik, hogy az elvégzett feladatok nem azonosíthatók a szolgálatparancsnok feladataival. A hajóvezetői beosztásba tartozó feladatok járőrszolgálatiként azonosíthatók, így amennyiben a szolgálatirányítóparancsnoki feladatokat a felperes végezte, úgy azok szükségszerűen nem a munkakörébe tartoztak. A felperes által végzett szolgálatparancsnoki feladatok a hajóvezetői beosztáshoz tartozó feladatokon túlmutató feladatokat jelentettek, melyek nem tartoztak a munkakörébe.

[5] Hivatkozott a következetes bírói gyakorlatra, miszerint a munkaköri leírásban részletezett feladatok ellátása nem eredményezheti az eredeti szolgálati beosztástól eltérő szolgálati beosztáshoz tartozó feladatok ellentételezés nélküli ellátásának kötelezettségét. A munkáltatónak nincs joga arra, hogy az adott munkakör (beosztás) tartalmát szabadon állapítsa meg, a munkaköri leírás nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás részét, a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség.

[6] A szolgálatteljesítési idő egy részének közterületen töltése nem tartalmi, hanem kizárólag helyszíni meghatározás és nem azonosítható a hajóvezetői (járőr) munkakör ellátásával. A közterületi feladatok az alárendelt állomány tevékenysége ellenőrzését és szakmai irányítását, felügyeletét szolgálják. A felperes a perbeli időszakban átlagosan 7-15 szolgálatot látott el havonta, melyben túlnyomó többségben havi 3 vagy annál több szolgálati napon látott el kizárólag szolgálatparancsnoki, vagy vegyes (járőri/szolgálatparancsnoki) tevékenységet, melyre tekintettel a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontja alapján megbízási díjra jogosult. A többletfeladatok tekintetében rögzített tényállást őrparancsnok1 és a felperes által csatolt eligazító lapok, az annak alapján készített kimutatás adataira alapította, és nem fogadta el az alperes által hivatkozott beszámoló lapok adatait, amelyek nem a valóságnak megfelelő tényeket tükrözték.

[7] Az összecszerűség tekintetében a keresetet a perbeli időszakra – a 2022. szeptember és 2023. február és augusztus hónapok kivételével, amikor a többlettevékenység nem volt –, akként találta megalapozottnak, hogy a fennmaradó 33 hónap vonatkozásában melyekben legalább 1-4 szolgálati napot érintett a felperesi többlettevékenység az illetményalap 75%-ának megfelelő, 5 vagy azt meghaladó többletfeladat ellátása esetén 150%-os megbízási díjra való jogosultságot tartott indokoltnak. Figyelemmel volt arra, hogy az ellátott többletfeladat magasabb besorolási kategóriájú, nagyobb felelősséggel járó, jelentős többletterhelést okozott, és annak ellátása folyamatos volt a perbeli időszak szinte valamennyi hónapjában.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítását kérte, míg másodlagosan a döntés megváltoztatása mellett kérte a megbízási díj leszállítását. Jogszabálysértésként a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 268. §-át, a Hszt. 45.§ (1) bekezdését, 71. § (1) bekezdés c) pontját, (3) és (5)-(6) bekezdéseit jelölte meg.

[9] Az elsődleges fellebbezésében további jogszabályok megsértésére is hivatkozott, így a Kp. 2.§ (1) bekezdését, 78.§ (1)-(2) bekezdését, 84. §-át, a Pp. 265.§, 268. §-át, 279. § (1) bekezdését, 346. § (4)-(5) bekezdéseit jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást részben derítette fel, és csak részben alkalmazta a megfelelő jogszabályokat, ezért téves jogi következtetésre jutott, így döntését nem találta megalapozottnak. A bizonyítékok mérlegelési tevékenységét jogszabálysértően és nem teljesszerűen végezte el, nem értett egyet az ítélet [28-29] bekezdésében foglaltakkal. Kifogásolta, hogy nem értékelte az alperesi oldal érvelését és nem fogadta el, hogy a felperes egyes szolgálati napjain nulla tevékenységet végzett, hiszen üres beszámoló lapokat generált (alperes 2025. október 01. napján tett nyilatkozata). Az alperes 2025. október 27. nyilatkozatában bemutatta, hogy felperes által igazolt szolgálati napjai vonatkozásában, 32 esetben éjszakai szolgálatot (20.00-08.00 között) látott el, így feladata kizárólag objektumőrzésre korlátozódott; nem fektetett kellő hangsúlyt arra a tényre sem, hogy a bizonyítékként elfogadott eligazító lapokon több esetben szolgálatirányító/váltásparancsnok helyett járőrtevékenység szerepel, felperes járőr párja pedig szolgálatirányító parancsnok (pl. parancsnok1), ebből következően felperes, mint hajóvezető nem lehetett szolgálatirányító parancsnok. Sérelmezte őrpáncsnok1 – az eligazító lapok és a beszámoló lapok elhatárolása körében tett – tanúvallomásának értékelését is, melynek során kifejtésre került, hogy „(...) az eligazító lap az egy feladatot határoz meg, mondhatni egy keretet, hogy mi van aznapra meghatározva, ezzel szemben viszont a beszámolólapon, ami az aznapi tevékenységüket tette ki, ami az aznapi munkájuk volt, azt számolják be”. Ezen túl hivatkozott arra, hogy a becsatolt eligazító lapok tartalma többnyire nem került aktualizálásra, (pl. a 2023. április 22. napi, továbbá a 2025. május 23. napi eligazító lapokon is szerepel még a hajó eltűnt személyeinek keresése), amelyekből helyes tények és következtetés nem vonható le.

[10] Másodlagos fellebbezési érvelésében kérte a megbízási díj 1.062.886 forintra való leszállítását, a 19 hónapot érintő 150%-os megbízási díj helyett 8 hónap (2023. január, 2023. május, 2023. október, 2023. november, 2023 december, 2024. február, 2024. május és 2024. október) vonatkozásában 75%-ra és további 11 hónap vonatkozásában 100%-ra való csökkentést indítványozott. Arra is kitért, hogy az üres beszámoló lapok alapján a felperes kimutatása nem fogadható el, így 32 esetben a szolgálatirányító parancsnoki feladatok („objektumőri feladatok”) nem jelentettek felperes részéről többlettevékenységet; vegyes (járőr/szolgálatirányító) szolgálati napjain pedig többnyire 4 órás szolgálatirányító parancsnoki feladatokat kellett ellátnia a reggeli és az esti órákban. A felperes havi szolgálati napjainak az adott hónapban ellátott szolgálatparancsnoki tevékenységgel való összevetés alapján további 7 hónap tekintetében 50% alattinak értékelte a felperes többlettevékenységét. A havi 3 többlettevékenység elvégzése esetében a jelentős többlettevékenység megállapítását

a bírói gyakorlattal ellentétesnek tartotta. Sérelmezte továbbá, hogy a 2023. február 1-jét követő időszakra az ítélet indokolása a jogalap fennállásának részletes kifejtését mellőzte; hiányolta, hogy a korábbi időszakhoz képest miben és mennyiben látja a bíróság jelentős többletterhet okozónak a felperes feladatellátását.

[11] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére. Döntését a fellebbezésben foglaltakra is tekintettel az alábbi kiegészítéssel hagyja helyben.

[14] Az eljárás kereteinek meghatározása kapcsán a másodfokú bíróság figyelembe vette, hogy az alperes fellebbezése a jogalap tekintetében kizárólag az elsőfokú bíróság általi bizonyítékértékelést támadta vitatva, hogy a felperes megbízási díjra jogosultságát megállapító tényállás megalapozott, míg az összecszerűség tekintetében 19 hónapot érintő illetményalap 150%-os megbízási díjjal ellentételezett mértéke mérséklését kérte, azonban a 2023. február 1-jét követő jogszabályváltozást érintő időszakra vonatkozó érvelése kapcsán jogszabálysértést nem jelölt meg, így annak vizsgálatát a másodfokú bíróság mellőzte.

[15] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletet eljárási és anyagi jogi jogszabálysértésekre hivatkozással támadta. Az elsődleges, hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezési kérelmében eljárási jogszabálysértésként a tényállás nem teljeskörű feltárását, az abból levont téves jogkövetkeztetést, a jogszabályok csak részben megfelelő alkalmazását és az alperesi érvek és bizonyítékok mellőzését jelölte meg. E körben a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 265.§, 268. §, 279. § (1) bekezdés, 346. § (4)-(5) bekezdései sérelmére hivatkozott.

[16] A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a bizonyítékok szabad mérlegelésének a Pp. 279. § (1) bekezdésében – és a Kp. 78. § (2) bekezdésében – rögzített elve a tényállás szabad megállapításának a Pp. 263. §-ában meghatározott elvéből következik, és annak legfőbb

korlátját a bíróság Pp. 346. § (5) bekezdésében meghatározott indokolási kötelezettsége szabja. Az ítélet indokolásából világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak vett (BH2012. 173.). A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a megbízási díj szempontjából releváns tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelésével tárta fel, és annak alapulvételével helytálló jogi következtetést vont le akkor, amikor a felperes által ellátott, a hajóvezetői beosztáson túlmutató szolgálatirányító parancsnoki feladatokat (és azok mértékét) a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladatként értékelte.

[17] Az elsőfokú bíróság tényállás megállapítása és a bizonyítékok értékelése körében helyesen járt el, a döntésében indokát adta annak, hogy miért fogadta el a felperesnek az eligazító lapokon alapuló kimutatásában foglaltakat és miért vetette el az alperes által hivatkozott beszámoló lapokat és az azokon alapuló érvelését, amit a tanúvallomás is alátámasztott. Az alperes fellebbezésében lényegében megismételte az elsőfokú eljárásban is előadott indokokat. Egyrészt az üres beszámolólapokkal kívánta a felperes többletfeladat ellátását cáfolni, másrészt a kifogásolta az ugyanazon időszakra beosztott szolgálatparancsnok vagy járőrpár kollegái párhuzamos feladatellátását és az éjszakai objektumőrzési tevékenység többletfeladatként való értékelését, illetve arra is kitért, hogy az eligazító lapok aktualizálása nem eshet a terhére. A másodfokú bíróság utal arra is, hogy a Járőrszolgálati Szabályzat 191.-192. pontjai alapján a szolgálati okmányok a járőr- és őrszolgálatok tervezésére, szervezésére, ellenőrzésére, az események és intézkedések nyilvántartására szolgálnak. A közjogi szervezetszabályozó eszköz mások mellett az eligazító- és a beszámoló lap kötelező alkalmazását rendeli el.

[18] A rendelkezésre álló adatok alapján az eljáró bíróság a tényállást a Pp. 279. § (1) bekezdésének megfelelően állapította meg, a megbízási díjra való jogosultságot a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott szempontok szerint, jogszabálysértés nélkül értékelte, e körben iratellenesség, kirívó okszerűtlenség, vagy logikai ellentmondás nem volt megállapítható. Őrparancsnok tanúvallomásának összességében való értékelése alapján helyesen következtetett arra, hogy az eligazító lapok megfelelően igazolják a felperes szolgálat-parancsnokkénti feladatellátását, az alperes által abból a fellebbezésében kiragadott egy mondat nem cáfolja a tanúvallomását lényegét, azt, hogy a munkáltató által meghatározott (eligazító lap) napi feladatellátás során szolgálatparancsnoki beosztáshoz tartozó szolgálat ellátására utasították, amit teljesített; az üresen maradt beszámolólapokra is magyarázatot adott, amelyből a bíróság helyesen következtetett arra, hogy azok nem a valós tényeket tükrözik, így a többletfeladatellátás megállapításának alapául nem szolgálhatott. A párhuzamos feladatellátás és az éjjeli objektumőrzés kapcsán előadottakból önmagában nem következik, hogy ekkor a felperes ne látott volna el szolgálatparancsnoki feladatot, önmagában ez az előadás az eligazítólapok szerinti napi tényleges feladatellátást nem cáfolta.

[19] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a felperesi kereset jogalapját helyesen állapította meg. Az ítéltábla kiemeli, hogy az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti, a munkaköri feladatok meghatározása azonban nem lehet önkényes. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával az állománytáblában rendszeresített beosztás (a munkakör) keretein belül határozhatja meg (sorolhatja fel) azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat,

amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni. Az alperesnél a felperes hajóvezető (járőr) beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A következetes bírói gyakorlat (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.523/2021/4.) szerint „[a] munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért ezen elvi alaphól eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását”. Az felperes a jogalap körében a tényállás megállapítása és a bizonyítékok értékelése körébe tartozó kifogásain túlmenően az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírálatához kapcsolódó indokot nem adott elő, emiatt az ítéltábla annak felülbírálatát mellőzte és az elsőfokú ítéleti megállapításokkal egyetértett.

[20] Az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki abból, hogy a hajóvezetői (járőri, járőrvezetői), illetve a szolgálatirányító parancsnoki beosztás eltérő besorolási osztályba tartozó önálló szolgálati beosztás. A hajóvezetőnek a vízi jármű vezetése kapcsán a vízirendészet speciális jellegéből adódóan ellátott speciális feladatok jelentik, a járőrnek (vezető) a közterületek és nyilvános helyek rendőri ellenőrzése képezi a feladatellátása lényegét. Ezzel szemben a szolgálatirányító parancsnok feladatai a közjogi normában külön szabályozást nyertek és döntően az állomány irányításával, ellenőrzésével, segítségével kapcsolatos feladatokat jelentenek. A Szolgálatparancsnoki utasítás meghatározza a szolgálatparancsnok konkrét tevékenységi körét és kötelezettségeit, amelyek elsősorban a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információk alapján a halaszthatatlan döntések meghozatalára és intézkedések megtételére vonatkoznak. A szolgálatparancsnoknak az eligazításra jelentkező alárendelt állomány jogszabályban meghatározott ellenőrzését kell elvégeznie. A 30/2015. BMr. alapján a hajóvezető, járőr(vezető) és a szolgálatparancsnok egymástól eltérő beosztások. Az eltérő beosztásokhoz különböző feladatellátások tartoznak, a hozzájuk kapcsolódó felelősségi körök is eltérnek. A felperes által végzett szolgálatirányító parancsnok feladatok túlmutatnak a hajóvezetői (járőri) beosztáson, munkakörébe ekként nem tartozó többletfeladatok. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a szolgálatparancsnoki beosztáshoz (munkakör) tartozó feladatellátás nem tartozott a felperes munkakörébe. Helytállóan hívta fel a Kúria által kimunkált joggyakorlatot is.

[21] A megbízási díj mértéke vonatkozásában is alaptalan a fellebbezés, amelyben eljárási szabálysértésként csupán a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 268. §-át jelölte meg. A Pp. 268.§ (1)-(2) bekezdése a bizonyítási eszközök alkalmasságát, és a perben igénybe vehető bizonyítási eszközöket szabályozza, ugyanakkor erre vonatkozóan semmilyen érvet nem adott elő. Az elsőfokú bíróság által elfogadott 150%-os megbízási díj leszállításának indokai körében a másodfokú bíróság által fentebb kifejtettek okán figyelembe nem vehető üres beszámolólapok és a vegyes szolgálati napokon ellátott csekély mértékű feladatellátásra hivatkozott, így az a megbízási díj mértékének vitatására sem volt alkalmas.

[22] A megbízási díj azért jár, mert a hivatásos állomány tagja az eredeti munkaköri feladatoktól eltérő többletfeladatot végez, amit a Hszt. 71. § (5) bekezdésében a jogalkotó az illetményalap 50-200%-áig terjedő összeggel kompenzál. Az irányadó bírói gyakorlat szerint

(Kfv.VII.37.780/2020/5.) a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg. A mérlegelés szempontjait a munka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, annak gyakorisága, az arra előírt többlettudás birtokában kell meghatározni. Valamennyi szempontot összességében kell értékelni, továbbá a rendvédelmi szerv tagja által elvégzett feladatok egyedi vizsgálata alapján kell arról dönteni, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladatért milyen mértékű megbízási díj jár. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 150%, és 75%-ában határozta meg a felperest megillető megbízási díjat, a megbízási díj mértékére vonatkozó törvényi és jogszabályi rendelkezéseket figyelembe véve. Az a körülmény, hogy a hosszú ideig, rendszeresen végzett többletfeladatok mértéke hónaponként eltérő volt, illetve az egyes hónapokban a felperes többletfadatai nem érintették a hónap minden egyes szolgálatteljesítési napját, az elsőfokú bíróság mérlegelését a megbízási díj összegének a meghatározása tekintetében nem teszi megalapozatlanná. Ugyanígy nem állapítható meg jogsértés a Hszt. 71. § (6) bekezdésének alkalmazása tekintetében sem. Ez a szabály mindössze annyit tartalmaz, hogy a megbízási díj a harminc napot meghaladó megbízási esetén visszamenőleg, a megbízási első napjától jár, amelyből nem vonható le az a következtetés, hogy a megbízási díj kifizetését a jogalkotó csak a folyamatos, 30 napot meghaladó megbízási esetén tette kötelezővé.

[23] Az alperes fellebbezésében a felperes által teljesített többletmunka mennyiségének értékelése körében további eljárásjogi és anyagi jogi jogszabálysértést nem jelölt meg, ezért az ítéltábla a fellebbezés korlátjaira tekintettel a már indokoltakon túlmenően nem vizsgálódhatott.

[24] A Fővárosi Ítéltábla a fentebb kifejtettek alapján az alperes alaptalan fellebbezésére tekintettel az elsőfokú ítéletet a Kp. 109. § (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

[25] A pereszes alperes a Kp. 99. § (3) bekezdés és 35. § (1) bekezdés alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdés és 102. § (1) bekezdés, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja, 3. § (5) bekezdése alapján köteles a felperes felszámítással érvényesített, a fellebbezéssel érintett pertárgyérték és a jogi képviselési munka figyelembevételével számított másodfokú perköltségét megfizetni.

[26] A pereszes alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a tárgyi költségfeljegyzési jogos perben a le nem rótt fellebbezési illetéket (120.588 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdés és 35. § (1) bekezdés folytán alkalmazandó Pp. 102. § (1) bekezdés c) pontja alapján az állam viseli.

[27] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 1.

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke

dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
előadó bíró

dr Tóth László. s.k.
bíró